

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Václavem Bartkem, advokátem se sídlem Královopolská 874/84, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2015, čj. MPSV-UM/4429/15/4S-JMK, sp. zn. SZ/144/2015/4S-JMK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2016, čj. 33 A 72/2015-33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Václavu Bartkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1 300 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal o přiznání dávky hmotné nouze – mimořádné okamžité pomoci ve výši 550 Kč na úhradu poplatku za svoz komunálního odpadu a poplatku za stočné. Úřad práce České republiky - krajská pobočka v Brně žalobci dávku nepřiznal z důvodu, že žalobce neobývá nemovitost, za kterou mají být poplatky zaplaceny, tedy nesplňuje podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, podmínky pro přiznání dávky.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí úřadu práce blanketní odvolání s tím, že jej doplní, jakmile mu to zdravotní stav dovolí. Úřad práce postoupil odvolání žalovanému. Jelikož odvolání nesplňovalo požadavky uvedené v § 82 odst. 2 správního řádu, žalovaný vyzval žalobce k odstranění nedostatků a poskytl mu lhůtu 8 dnů od doručení výzvy. Na tuto výzvu žalobce reagoval žádostí o prodloužení lhůty k doplnění odvolání, a to do doby, než se zlepší jeho zdravotní stav. V žádosti žalobce uvedl, že „*lékařské potvrzení* [...] *již dodal*". Žalovaný této žádosti nevyhověl, rozhodnutí úřadu práce přezkoumal v celém rozsahu a rozhodnutím uvedeným v záhlaví odvolání zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Zde uvedl, že žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces, protože nezohlednil jeho zdravotní stav, který mu bránil činit návrhy a řádně se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a doplnit odvolání. Stěžovatel rovněž namítl, že v případě blanketního odvolání odvolací orgán nemusí odhalit pochybení, na která by jinak odvolatel v odůvodněném odvolání poukázal. Proto není správný závěr krajského soudu, že stěžovatel nemohl být zkrácen na právech. Jedinou podstatnou okolností, kterou se měl krajský soud zabývat, bylo to, zda byla objektivně dána překážka zdravotního stavu na straně stěžovatele, resp. zda se s ní žalovaný řádně vypořádal.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] V prvé řadě stěžovatel namítl, že žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že mu žalovaný neumožnil činit návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tato námitka není důvodná. Třebaže správní řízení tvoří jeden celek, vnitřně je rozfázované na řízení v prvním stupni a řízení odvolací. Dle § 82 odst. 4 správního řádu se v odvolacím řízení uplatní zásada koncentrace řízení. NSS opakovaně judikuje, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela na místě (např. rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 15). Se zásadou koncentrace řízení souvisí i povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení činit návrhy a vyjádřit se podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu před vydáním meritorního rozhodnutí v prvním stupni. Na odvolací správní orgán se již tato povinnost nevztahuje, vychází-li ze zcela totožných, ničím nedoplněných podkladů, se kterými bylo možné se seznámit již v řízení v prvním stupni. Stěžovatel měl v řízení na prvním stupni možnost se vyjádřit k věci samé, navrhovat důkazy apod. Žalovaný vycházel z totožných, ničím nedoplněných podkladů, a proto nebylo namístě stěžovatele znovu vyzývat podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[8] Dále stěžovatel uvedl, že mu žalovaný nedal možnost doplnit odvolání. Ani tato námitka není důvodná. Obecně platí, že odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 82 odst.

2, resp. § 37 odst. 2 správního řádu. Pokud má odvolání nedostatky, je správní orgán povinen vyzvat účastníka řízení ke zjednání nápravy a odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 správního řádu a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. NSS konstatuje, že žalovaný v souladu s touto normou vyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání. Stěžovatel však ve stanovené lhůtě, která byla zcela přiměřená, neodstranil vady svého odvolání. Nutno zdůraznit, že odvolací lhůta činila 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí úřadu práce (8. 12. 2014), výzva k odstranění vad odvolání byla stěžovateli doručena dne 9. 2. 2015, a osmidenní lhůta pro odstranění vad odvolání uplynula dne 17. 2. 2015. Stěžovatel tak měl možnost vyjádřit se ve věci samé, uvést argumentaci na podporu svých tvrzení, navrhovat přípustné důkazy podle § 82 odst. 4 správního řádu, zkrátka učinit své odvolání perfektním po dobu cca 2 měsíců.

[9] V žalobě i v kasační stížnosti stěžovatel odkázal na zprávu MUDr. L. P. (tato zpráva ze dne 23. 6. 2014 je součástí správního spisu), který doporučil žalobci, aby se nevystavoval úředním jednáním a nastoupil domácí léčení. Lékařskou zprávu novějšího data již žalobce nepředložil. Pokud nebyl stěžovatel po takto dlouhou dobu zdravotně způsobilý jednat se správními orgány, mohl se nechat zastoupit jinou osobou nebo požádat o bezplatnou právní pomoc, jinými slovy mohl zhojit vady svého odvolání jinou osobou. Nic takového však neučinil a se správními orgány komunikoval stále osobně (tedy sám nedodržoval doporučení lékaře a vystavoval se riziku zhoršení zdravotního stavu).

[10] Stěžovatel napadl také závěr krajského soudu, že na vyhovění žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání není právní nárok. NSS souhlasí s hodnocením krajského soudu, že v nyní posuzované věci neměl stěžovatel na prodloužení lhůty nárok. Nelze však hovořit o nenárokovosti prodloužení lhůty v obecné rovině; je nutné zkoumat, zda existují důvody pro vyhovění. V opačném případě je nezbytné odůvodnit, proč nebylo žádosti vyhověno. To žalovaný učinil vyčerpávajícím způsobem.

[11] Podle další kasační námitky blanketní odvolání nezaručuje, že budou při celkovém přezkumu rozhodnutí odhalena veškerá pochybení. Stěžovatel proto podle svého názoru mohl být rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech a krajský soud se měl zabývat tím, zda byla na straně stěžovatele objektivně dána překážka zdravotního stavu. NSS konstatuje, že žalovaný zcela správně posoudil podle § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy. Stěžovatel v kasační stížnosti ani v žalobě neuvedl, v čem by případná nezákonnost či jiná vada měla spočívat. Žalovaný měl objektivně podložené pochybnosti o tom, že stěžovatele nemůže jednat se správními orgány, tedy o zdravotním stavu stěžovatele bránícím mu komunikovat s úřady. Tyto pochybnosti plynuly z úřední činnosti žalovaného i z jiných řízení, ve kterých vystupoval stěžovatel a postupoval obdobně jako v nyní posuzované věci. Stejně tak krajský soud uvedl konkrétní soudní řízení, ze kterých je mu znám obdobný obstrukční postup stěžovatele. I NSS se s obdobným procesním postupem stěžovatele setkal (viz např. věc vedená pod sp. zn. 9 Ads 298/2015, ve které stěžovatel opakovaně žádal o prodloužení lhůty). Proto lze uzavřít, že pochybnosti o objektivitě tvrzené překážky na straně stěžovatele, která mu bránila v komunikaci se správními úřady, byly zcela namístě. Tyto konkrétní důvodné pochybnosti přitom jak žalovaný, tak krajský

soud popsali ve svých rozhodnutích; překážce zdravotního stavu se tedy věnovali dostatečně.

[12] Závěrem NSS konstatuje, že původcem prodloužení doby trvání řízení před úřadem práce je stěžovatel. Prakticky na každou výzvu správních orgánů se stanovenou lhůtou k provedení úkonu stěžovatel reagoval identickou žádostí o prodloužení lhůty. Pokud měl stěžovatel zájem na vyřízení své žádosti, měl tomu přizpůsobit své procesní chování. NSS nevyvrací, že stěžovatelův zdravotní stav může být zhoršený. Nicméně jeho pravidelná komunikace či dokonce osobní účast na jednáních se správními orgány naznačují, že byl schopen zformulovat odvolací důvody ve stanovené lhůtě.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] NSS uzavírá, že neshledal v postupu žalovaného ani krajského soudu žádná pochybení, která by měla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[15] Stěžovatel byl v řízení před NSS zastoupen ustanoveným zástupcem. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) této vyhlášky, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 1 000 Kč, podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Zástupce nedoložil, že je plátcem DPH. Celkem tedy zástupci přísluší odměna ve výši 1 300 Kč, která mu bude zaplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu